

DET Mektige fjellet

Det var ein kald vår dag i 1992 og eg sto ovanfor mitt livs største utfordring: eit fjell. Det var 10 000 meter breitt og 2000 meter høgt. Eg kunne velje å gå rundt men det viste eg ville ta ufatteleg lang tid og kunne ende med døden på grunn av bratte djupe klipper. Eg kunne velje å ringe etter hjelp men eg hadde ingen telefon tilgjengeleg. Og her flydde det aldri eit fly forbi. Bak meg var det ikkje noko å gå tilbake til. Eg hadde nemleg flykta frå ein fangeleir i Russland. Og de ville snart komme og leite etter meg . då var det bare ein ting å gjere... klatre det var mange steinar å få grep på, og sånn ca. 50 meter over meg var det flat bakke. Eg klatra og klatra og klatra og eg kjente ein forferdeleg smert i hendene av utslitte musklar, men eg vist at vist eg slapp taket ville eg falle 40 meter ned. Og det var ikkje eit alternativ for meg. Det var bare ti meter til og eg sto ovanfor den verste delen med nesten ikkje noko grep. Så eg måtte fokusere kraftig eg klatra opp de siste meterane og var endeleg på fast grunn.

Der låg eg i sikkert ein time og bare pusta inn. Så hørde eg ein lyd eg såg ned frå fjell kanten og såg fangevaktarane sjå rett opp på meg. Eg vart kjempe redd og løp alt eg hadde langs ein sti som var her. Det virka som om folk hadde vert her før eg løp og løp og

løp til eg kom til eit lite vatn der drakk eg meg utørst. Mat hadde eg klart meg lenge utan før, det hadde eg blitt vant med etter mange tidlegare ekspedisjonar, men på den siste ekspedisjonen hadde alt gått galt eg hadde blitt tatt til fange og de andre hadde komet seg unna. Dette var ein månad sidan. Og eg hadde sett de andre løpet mot dette fjellet. Eg reiste meg opp og begynte å jogge. Og slik fortsette da i time etter time etter time for eg kunne ikkje bli tatt, fordi at eg viste at straffa var grusom og smertefull. Eg drakk når eg fant vatn og ein gong i blant fant eg nokon spiselege bær som eg putta i meg. Når det hadde gått to dagar var eg nesten på toppen. Eg følte meg heilt forferdeleg og eg hadde et lite håp om at på den toppen ville eg bli møtt av mine ekspedisjons kollegaer Viljar og Kjetil. Det var nemleg planen at vist ein av

oss blei tatt skulle de andre vente på toppen i to månadar, og prøve å få kontakt med sivilisasjonen . eg lukka auga mine og gjekk opp på toppen. Så opna eg auga mine og fekk auge på eit telt eg ropte «hei!» med ein veldig hes stemme sikkert fordi eg ikkje hadde brukt den på fleire dagar. Då var det noko som rørte seg i teltet og de som kom ut ga meg eit stort glis rundt munnen. Det var nemleg Kjetil og Viljar. De ga meg mat og fortalte meg at de hadde fått kontakt med Norge. Og sa at eit helikopter ville komme og redde oss om nokken timer. Eg vart veldig glad når dei sa dette. Og slapp ut eit lite sigersbrøl. Resten av tida brukte vi på å pakke saman telte til helikopteret kom. Mens vi gjorde det fortalte eg om den forferdelege fangeleiren og korleis eg rømte frå den. Når helikopteret kom frakta vi tinga inn der og hørde plutselig geværskot som ikkje var langt unna . helikopteret starta vi hoppa inn og vi bedde piloten om å gi bønn gass, så traff eit skot piloten mitt i hjerte han falt bevisstlaus om. Då var det opp til meg, eg løfta piloten over på min plass. Eg hadde køyrd helikopter simulator før og gjorde mitt beste for å halde stø kurs den vegen piloten kom frå. Og klarte so vidt å lande når vi kom til Norge. Historia om oss vart verdskjent og vart til historienes største legender.

SLUTT!